

Stefanita Krónika

A Szent István Lovagrend (Cruciferi Sancti Stephani Regis) lapja

X. Évfolyam, 1-2. szám

2018. június-december

A SZENT KIRÁLY ALAPÍTÁSÁNAK ÉLETE

„... egy nap az Úr előtt annyi, mint ezer év,
ezer év pedig annyi, mint egy nap.”

(2 Péter 3,8)

Ahogy azt tudjuk, amint 1017-ben lehetővé vált, hogy Jeruzsálemben és a Szentföldön újra elinduljon a keresztény élet, Szent István király megnyitotta a jeruzsálemi (és a római) zarándok uta(ka)t (1017-1018-ban), s a zarándokok segítségére és védelmére ispotályos zarándokházakat alapított Esztergomtól Rómaiáig illetve Jeruzsálemig, bennük szerzetesi közösségekkel. A felvirágzott közösségek természetesen nemcsak a zarándokokat segítették, látták el, hanem a környéket is mind ispotályként, mind az egyéb gondok megoldásában.

A közösségek munkáját segítették a Szent Király utódai, s Árpád fi-ágának megszakadásával az őket követő királyaink is. E közösségek, mind az Árpádok alatt nálunk született szerzetesi közösségek általában Szent Ágoston Reguláját követték.

Mind Szent Királyunk ispotályos alapítása, mind az ekkoriban megszülető többi ispotályos közösség, felvirágzott. Munkájukra minden szempontból nagy szüksége volt a házak környékén élőknek is és a nehéz, sokszor kockázatos zarándokutakat megtevőknek is. Nehéz kérdésekkel kellett az ispotályosoknak szembe nézni akkor és most is. Ugyanis a zarándokutak biztosítása akkor is és ma is összetett feladat. Hiszen a zarándok, amikor beér egy ispotályos zarándokházba, ellátást, védelmet, s ha beteg, gyógyítást is kér. Gyógyítást mind testi, mind lelki értelemben, hiszen éppen lelki gyógyulása vagy fogadalma teljesítése miatt indult el a zarándokútra. Elvárja – joggal –, hogy biztonságban legyen, s szeretné, ha a további útján, a következő rendházig is segítenék az útját. A zarándokok, s értelemszerűen a rendházak tág körében élők is tökéletesen megbíztak az ispotályosokban. E bizalomnak az ispotályosok is feltétel nélkül meg akartak (és akarnak) felelni. Ezt értendő most tekintsük Szent Ágoston Regulájának egyik alapvető mondatát: „Aki mindent lát, az elől ugyan mit titkolhat sz el?”

E körülmények, és ehhez is kapcsolódóan az Egyház és a Keresztény Tanítás akkor is és ma is elengedhetetlen védelme a feladatnak megfelelő alapvető vizsgálatát igényelte. Sem akkor, sem mai késői utódoknál nem az a kérdés, hogy magunkat megvédjük-e, hanem az, hogy a kiszolgáltatottakat, a reánk bízottakat, és ennek előfeltételként – mind annak idején a Szentföldön, mind manapság itt

Európában is – a Hitet, az Egyházat megvédjük-e. A magunk védelméről lemondhatunk, de a ránszorulókérő nem. Ha azt mondanánk vagy mondták volna eleink, hogy a rászorultakat – úgymond a remélt üdvözülésünk érdekében – nem védjük meg, védje meg őket más vagy az Úr maga, nem a mi közreműködésünkkel, hanem nélkülünk, ahogyan akarja, az a legrosszabb önzés egyik változata, s a jutalma nem az üdvözülés... Így született meg – Szent Bernát fontos közreműködésével is – a keresztény lovagság intézményessége, amely az ispotályos rendek kereszties lovagrendekké (cruciferi-vé, azaz keresztessékké, kereszties lovagokká) alakulását hozta.

Nálunk ezt az átalakulást, s a Szent Király alapításának megújítását, megerősítést II. Géza királyunk (a második lovagkirály) hajtotta végre, s a Szentszék, III. Sándor pápa elfogadta a mostmár a Szent Király nevét viselő Cruciferi Sancti Regis Stephani Szent Ágoston Regulája szerinti működését. (Győrffy Györgytől idézve: „... önálló magyar ispotályos kereszties rendről van szó, melynek őse István király jeruzsálemi alapítványa.”) Szerzte a keresztény világban a keresztiesek magas erkölcsi szintű életet éltek, teljes mértékben részt vettek az ispotályok körüli életben gyógyítással, gyámolítással, papjaik papi szolgálatával, s a fegyverforgatók nyújtotta védelemmel. Hiteles helyekként is működtek teljes felelősséggel. (Egy példa erről egy 1268-as hiteleshelyi iratból: (magyar fordításban) „Az esztergomi kereszties convent bizonyítja ...”, azaz az eredeti latin szerint „Conventus cruciferorum domus hospitalis ecclesie Sancti regis Stephani de Strigonyo...”)

Szükszavúak voltak, nem esküdöztek, hanem „igen”-t vagy „nem”-et mondtak, s az úgy is volt. Tudták, s mi is tudjuk, hogy az Úrnál a legfőbb közbenjáró, akinek a szava nagy, az Édesanyja, a Szentséges Szűz Mária. (Lásd még az Evangéliumban a kánai menyegzőn történeteket.) Minden nehéz helyzetben, s így ütközetbe indulásnál is Hozzá fordultak: „Auxilium Christianorum, ora pro nobis!” („Keresztények Segítsége, könyörögj éretünk!”) Ez pedig a Szűzanya feltételezhető tisztelete mellett a női eszmény, a nemes értelemben vett nő-tisztelet megszületését és elterjedését meghozta a magyar kultúrkörön kívül is – ahol ennek ősi hagyománya van – a keresztény lovagi eszme részeként.

LECTORI SALUTEM

CHRISTUS VINCIT!

„Éljetek tehát mindnyájan békében és egyetértésben, kölcsönösen tiszteljétek egymásban Istent, akinek temploma lettetek.”

(Szent Ágoston Regulája)

Jézus szenvedéstörténetének kezdetén ezt kérte tanítványaitól az Olajfák hegyén: „Virrasszatok, és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne esetek: a lélek ugyan kész, de a test erőtlén.” (Mt 26, 41.) Azért kérte ezt az apostoloktól, hogy figyelmük ne törjön meg, szüntelenül irányuljon a Teremtőre, ezáltal a jó útról le ne térjenek. Imádkozni nehéz. Lelki és fizikai erő egyaránt szükséges hozzá, azaz: az imádsághoz testben meg kell erősödni, s lélekben fel kell nőni. Nekünk, Urunk méltatlan követőinek is hinnünk kell, hogy készek és képesek leszünk imádkozni mindig, amikor kell, hitbéli meggyőződésünk erősítése, s az Istennel való kapcsolatunk elmélyítése érdekében. Lovagi életformánk mindenkori alapja a lelkiület. A Szentírás tanainak komolyan vétele, a lovagi erények szerinti erkölcsös lét és a jóra való törekvés. Gyakorló keresztényekként, szeretetközösségekben élve (az Egyház, nemzetünk, Lovagrendünk, családjunk, barátaink is ide sorolhatók), az imádságok közvetítő ereje által folyamatosan kell törekednünk arra, hogy közel maradjunk az Úrhoz. Keresztény tanúságtételünk a megfelelő lelkiület nélkül mit sem ér, azaz nem lesz eredményes, példamutató és Istennek tetsző. Ezért nekünk, lovagoknak, az a felelősségteljes alapvető feladatunk, hogy rendszeresen és elmélyülten imádkozzunk! El ne mulasszuk az imádságos alkalmakat – ahogyan azt Regulánk is előírja: „Imádkozzatok állhatatos buzgósággal a meghatározott órákban és ideig.”, illetve elfogadjuk, átérizzük, megéljük és kiteljesítjük, hogy hitünk védelmére, a kereszténység fennmaradását, a legfőbb erény: a szeretet gyakorlását, ezáltal pedig önmagunk, mások és a világ jobbá tételét csakis imádságos lelkülettel végezhetjük. Imádkozzatok Testvérek! Legyetek elszántak és ne csüggedjétek. Imádkozzatok lelki vezetőitekért, a hívek közösségéért, a nemzetért, szereteteikért, halottaitokért, az idősekért, a betegekért, jóakaróitokért, ellenségeitekért és nem utolsósorban önmagotokért. Az ima őriz minket. Imádkozzatok!

Ferencz Csaba CSR
Nagyemester

Winkler Márton CSR

MIT KELL TENNIÜK AZOKNAK, AKIK AZ ÚR SZAVÁT HORDOZZÁK?

„Odaadással szolgáljatok, mert az Úrnak szolgáltok, nem az embereknek.” (Ef. 6,7)

Egyszerű hétköznapiaság, és felemelő szépség van abban, hogy Jézus – többek között – halászatot hívott el tanítványságra. Ezzel Jézus ma is üzen nekünk, hogy nemcsak a díszes ruhájú, magas rangú, nagy tudású, teológiai-lag képzett emberek hordozzák az Úr szavát, hanem mindenki, aki élő kapcsolatban van Istennel, aki újjászületett Jézus által, akinek az életén ott van a Szentlélek pecsétje.

Alértak figyelembevételével fogalmazok meg néhány gondolatot a címben szereplő kérdésre válaszolva.

1. Isten dicsőségére élni. Isten igéje egyértelműen megjelöli az emberi lét célját. Miért vagyunk itt a Földön? „...*hogyan dicsőségnek magasztalására legyünk...*” (Ef. 1,12) Az Úr szavát hordozva életünkben, ezt a célt kell szem előtt tartanunk minden nap, minden élethelyzetben, mélységekben és magasságokban egyaránt. **A hívó ember**, akár hivatalos egyházi szolgálat, akár önkéntes segítő, tudatosítja magában, hogy **nem önmagának él, nem öncélú a léte, hanem minden rezdülése, és minden esemény, ami történik vele, túlmutat rajta: a Teremtőjére, Megváltójára, Megszentelőjére.** Ez a felismerés nem gúzsba köt, nem korlátoz, nem elhordozhatatlan elvárást tesz ránk, hanem óriási felszabadító erővel hat. **Szabadságunk van arra, hogy mindennel, amit az Úrtól kaptunk: talentumainkkal, karizmáinkkal (lelki ajándékainkkal), lehetőségeinkkel, családi életünkkel, kapcsolatainkkal, küszködéseink, tévedéseink, betegségeink, bukásaink**

megélésével – **Őt dicsérjük, magasztaljuk.** Ahogyan a számítógép képernyőjén mozgatható nyíl segít minket oda, ahová kattintanunk kell, úgy lehetnek az Úr szavát hordozó emberek **Krisztusra mutató jellé, nyíllá, hogy másokat a lényeghez vezethessenek.**

2. Alázat és hitelesség. Krisztus szava életet bennünket, és erről az életet erőről lehet (sőt kell!) tanúskodnunk ebben a világban. Fontos azonban, hogy a hívó ember ne legyen gőgös, ne magas lóról beszéljen másokkal, ne lenézően gondolkodjon a nem Krisztus-követő, vagy más kegyességű, vallású emberekről. **Az egyház nem „societas perfecta” (tökéletes társadalom), hanem „coetus electorum” (választottak közössége).** Felesleges, hiábavaló és visszatetszést keltő törekvés önmagunkat tökéletesnek mutatni. A Biblia tanúsága szerint Isten számos, emberileg nézve tökéletlen, nehéz természetű, bűnös embert hívott el a vele való közösségre és a szolgálatra, akiket azonban az Ő Lelke készített fel a feladatokra. Ezért **fontos, hogy kellő alázattal, folyamatos önvizsgálattal, bűnbánattal, a változásra, tisztulásra való nyitottsággal legyünk jelen a közösségeinkben, szolgálatunkban.** Keresztelő János mondta Jézusra mutatva: „*Neki növekednie kell, nekem pedig alábbszállanom.*” (János 3,30) Az Úr szavát hordozó emberként hitelességünk éppen ebben áll: **a maga teljességében megélni töredékes ember voltunkat és a maga teljességében tapasztalni Krisztus Isten-voltának felemelő erejét.** Nem az a keresztyén teszi vonzóvá az Evangéliumot és az ebből következő értékeket mások számára, aki soha nem téved, mindig mindenre tud válaszolni, mindig erősnek, szilárdnak, hibátlannak, büntelennek mutatja magát. **Az a hiteles, Krisztusra mutató ember, aki már összetört, de átélt az Úr általi helyreállítást; aki képes beismerni bűneit, hibáit, mert tudja: Krisztus vére által van rá bo-**

csánat; akit néha elnémítanak, tanácstalanná tesznek az élet próbatételei, de aki átéli, hogy ebben a bántó csendben egyszer csak megszólal a Jó Pásztor ismerős hangja.

3. Öröm. Ahogy vezérigénkben is megfogalmazódik: az Úr szavát hordozni, képviselni nem nyűgös kötelesség, hanem örömteli lehetőség, melybe egész valónkat beleadhatjuk, teljes szívvel, odaadással szolgálva. Az őskeresztények idején egymás szeretete mellett a másik nagyon erős bizonyosság a hívők öröme volt. Ennek forrása a feltámadt, élő Jézussal való találkozás, ill. a Szentlélekkel való beteljesedés volt. Nincs ez másképp ma sem! **Jézus ma is él és élte minket, az Isten Szentlelke ma is működik, így kétezer év elteltével is tele lehet a szívünk örömmel.** Az örömtelen, savanyú-ábrázatú, sötét, színtelen-szagtalan, csupán merev szabályokhoz ragaszkodó, azokat betartató, ítélkező, törvényeskedő, számonkérő, cinikus vallásosság nem igazi keresztyénység, nem viszi közelebb az embereket Krisztushoz. **Évezredek értékeinket úgy őrizzük legjobban, ha az apostolok örömét éljük meg a mindennapokban, és mai, érthető nyelven fogalmazzuk meg az örökvényű örömhírt!** Ezt az örömet, felszabadultságot jeleníti meg a református énekeskönyv 370. dicsérete, melynek első versszaka egy XI. századi latin antifona fordítása:

Jövel, Szentlélek Uristen, töltsd be szívünket épen! Mennyei szent ajándékkal, szívbeli szent buzgósággal.

Melynek szentséges ereje nyelveket egyező hitre, Egybegyűjtte sok népeket, kik mondván így énekeljenek:

Alleluja, alleluja!

Kovács Gergely
református lelkipásztor

KI AZ ÉN FELEBARÁTOM?

Amikor Rendünk egyik fontos, a kezdetektől jelenlévő küldetéséről, a betegekről és sebesültekről való gondoskodásról elmélkedünk, leghelyesebb visszanyúlnunk a krisztusi tanításához. Tegyük ezt Jézusnak az irgalmas szamaritánusról szóló példabeszédének segítségével. (Lk 10,25-37) Üdvözítőnkkel együtt mi is tegyük fel magunkban a kérdést: Ki az én felebarátom, akiről szorult helyzetében vagy betegségében gondoskodnom kell? Lehet bárki, akit a Gondviselés az utamba küld? Vagy nem lehet akárki az, kirel betegségében gondoskodni vagyok hajlandó?

Egy törvénytudó kérdéssel fordult Jézushoz: Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet? (Lk 10,25) Hívóként a mi szemünk előtt is az örök élet és annak elnyerésének mikéntje lebeg. Rendtagként pedig arra köteleztük el magunkat, hogy a mennyei hazába vezető földi zárándokutunkat a krisztusi tanítás minél tökéletesebb megvalósítása által járjuk végig. Jézus felfedi számunkra ennek módját: „Szeresd Uradat, Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből, felebarátodat pedig mint saját magadat.” (Lk 10,27-28)

A törvénytudó Jézus tömör és lényegre törő válaszával – „Tedd ezt és élni fogsz.” – mégis elégedetlen marad. Bizonyára úgy gondolja, hogy az általa a zsidó vallás szent könyveiből tanultakhoz képest nem gazdagodott többletinformációval. Ezért Jézus tovább fűzi a beszélgetés fonalát: „De hát ki az én felebarátom?” (Lk 10,29)

A törvények és a próféták útmutatásaihoz képest Jézus tanításának többlet mondaniva-

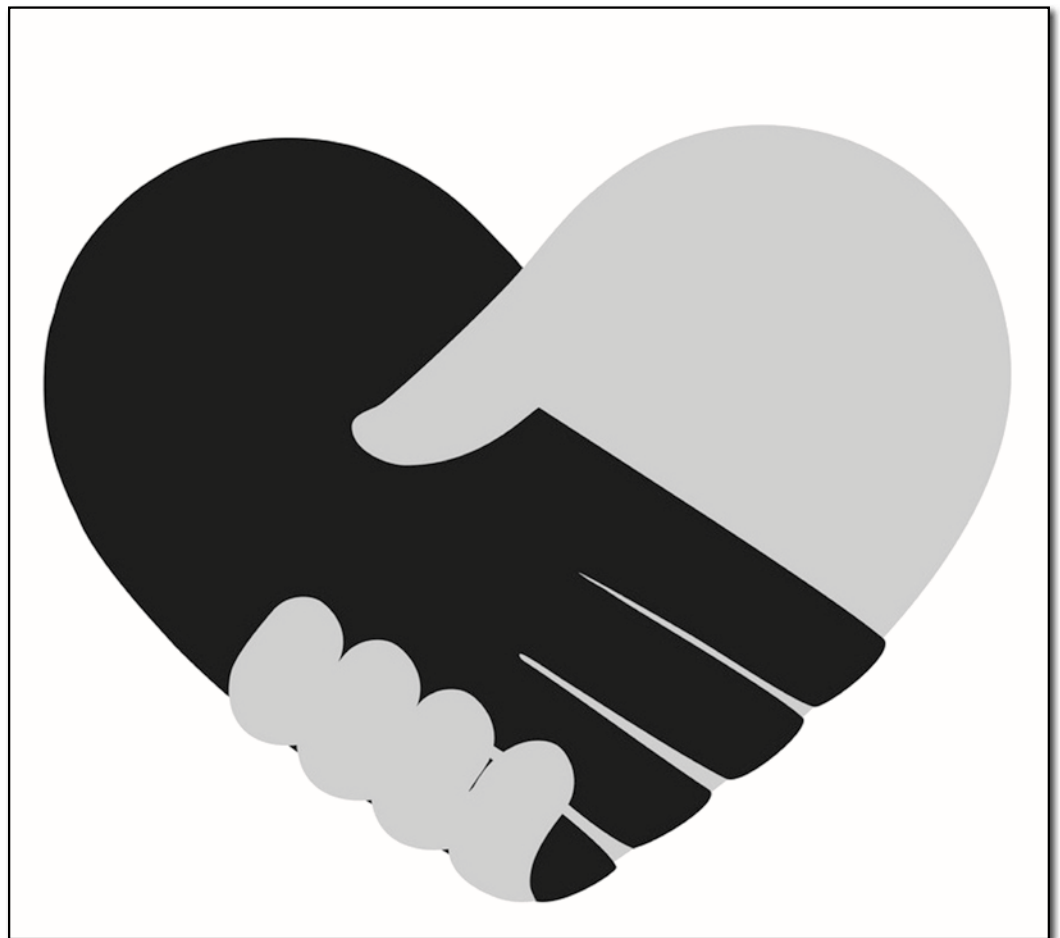
lója a felebaráti szeretet módjában rejlik. A törvénytudó válasza világossá teszi számunkra, hogy maga az emberbaráti szeretet parancsa nem volt ismeretlen a hívő zsidók számára sem. Jézus tanításának újdonsága voltaképpen abban rejlik, hogy földi működése során egyértelművé teszi az Isten és a felebarát iránt tanúsítandó szeretet parancsának egymástól való szétválaszthatatlanságát. Ne csak Istent imádd, hanem szeresd felebarátodat is! Mennyire kell őt szeretnem? Úgy, mint saját magamat. **Ki az én felebarátom? Mindenki.** Tehát nemcsak a barátok, jötevők, hittestvérek vagy nemzettársak, hanem mindenki. **Nincs lehetőség a válogatásra! A felebarát kritériumát nem mi, hanem Krisztus tanítása szabja meg.**

Isten és a felebaráti szeretetét a krisztusi tanítás szerint nem lehet elválasztani egymástól. Meg akarod tudni, mennyire szereted Istent? Vizsgáld meg, milyen mértékben vagy képes szeretni felebarátodat! Tudni akarod, mennyire hiszel Istenben? Vizsgáld meg, hogyan viszonyulsz felebarátodhoz! Ha képtelen vagy a felebaráti szeretetre, akkor az istenszere-ttel is gondjaid vannak! Mivel pedig az Isten iránt érzett gyűlölet főbenjáró bűn, ezért a felebarát iránti gyűlölet is Isten ítéletét vonja maga után.

retet.” (1Jn 4,8) „Aki azt állítja: szeretem az Istent, de felebarátját gyűlöli, az hazug. Aki ugyanis nem szereti testvérét, akit lát, Istent, akit nem lát, hogyan szerethetné? Ezt a parancsot kaptuk tehát tőle: aki szereti Istent, szeresse testvérét is.” (1Jn 4,20-21)

Ez tehát a krisztusi tanítás hatalmas igazsága, ami kétezer éve forradalmi újdonságnak számított, és lássuk be, mind a mai napig radikálisnak tűnik. Emiatt gyakran arra törekszünk, hogy leszűkítsük a felebarát kategóriájába tartozó embertársaink számát. Szeretjük hitvestársunkat, szüleinket, gyermekeinket, unokáinkat. Ám néhány kellemetlenkedő rokonunk már kiszorul a felebarát kategóriából. Jó keresztényként szeretjük a hajléktalanokat is, amíg nem vernek tanyát kedvenc parkunkban. Megértjük az önhibájukon kívül a társadalom peremére szorultak kétségbeejtő helyzetét és támogatjuk a társadalmi felzárkóztatásuk elősegítő projekteket is, de amikor a csoport tagjai törnek fel lakásunkat vagy autónkat, akkor kihunyini látszik az irántuk érzett krisztusi szeretetünk...

Az irgalmas szamaritánusról szóló példabeszéddel Jézus zseniális módon világosítja fel a hithű törvénytudót és rajta keresztül minket is: korántsem biztos, hogy szorult helyzetünkben az viselkedik velünk felebarátként, akit mi is annak tartunk, vagy akitől azt elvárnánk. Lehet, hogy éppen egy általunk kevésbé kedvelt

Szent János apostol tanítása szerint: „Mindaz, aki gyűlöli testvérét, gyilkos: azt pedig tudjátok, hogy a gyilkosnak nincs örök élete.” (1Jn 3,15) Aki gyűlöli testvérét, nem léphet be az örök életre. „Aki nem szeret, nem ismeri az Istent, mert az Isten sze-

válláshoz, felekezethez vagy nemzethez tartozó lesz az, aki segítő jobbát nyújtja majd felénk úgy, miként az irgalmas szamaritánus tette.

BÚCSÚ ZSIGMOND DÉNES LOVAGTÓL

„Boldogok a békesszerszók, mert őket Isten fiainak fogják hívni” (Mt 5,9).

A budapesti Szent István-bazilika altéplomában kísértük utolsó útjára szeretett testvérünket, Zsigmond Dénest, 2018. szeptember 28-án. A gyászszertartáson Snell György atya, az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye segédpüspöke celebrált. Lovagársunk hamvait a gyázmisét követően, gyászoló családja, özvegye, gyermekei, unokái, barátai kíséretében helyeztük örök nyugalomra a Szent István-bazilika urnatemetőjében.

Gyászbeszédet írni mindig nehéz, egy igaz embert megírni pedig még annál is nehezebb, mert a kimondott/leírt szó felelősségteljes. Dénes rendtársam életét sajnos kevésbé ismerem, így csupán benyomásaimra és emlékeimre hagyatkozhatok...

Rendtársamat csendes, halk szavú embernek ismertem meg, akinek az arcán tükröződött a jósa-ga. Ránézve, az embert rögtön elöntötte egyfajta jóérzés, amely Dénes pozitív kisugárzásából és szerénységéből fakadt. Mélyen hívő ember volt, a szentmiséken áhitatos lélekkel hajtotta meg fejét az Isten előtt. Mindig alázattal tette, amit rábíztak, zokszó, ellenvetés, rosszakarás nélkül.

Őszintén hiszem, hogy Dénes mindannyiunk számára példa volt. Igazi lovag, aki méltó volt a címéhez. Nekünk, akik itt maradtunk, azt hagyta örökségként, hogy próbáljunk felnőni ehhez a feladathoz. Ez egyáltalán nem könnyű feladat, mert **Dénes természeténél fogva ilyen volt, nem kellett tanulnia a tisztességet. Önmagát adta mindenkori: a tisztaságát, a lelkeségét, az örömet.** Hálának lehetünk hogy ismerhettük, hogy vele lehettünk, vele együtt imádkozhattunk és di-

csóíthettük az Urat.

Dénes azóta az Úr jobbán foglal helyet. Az Örök Világosság fényeskedik neki. Oda került, ahová való: az Égi Seregbe, a békesség földjére, a szent életűek közé. Kérjük Öt, könyörögjön értünk elesettekért, küszködőkért, Urunk méltatlan, de igyekvő szolgálóiért.

Snell György püspök atya gyászbeszédében azt az üzenetet fogalmazta meg, hogy **Isten nem**

az örökéletnek, amelyre a garancia Krisztus szenvedése, halála és feltámadása, és amit Ő tanított mindazoknak, akik Vele együtt élnek, küzdenek, szenvednek és halnak; azok Vele fel is fognak támaszkodni.

Dénes testvérünk, aki egykor Isten gyermeke lett a keresztség szentségében, nemcsak elfogadta az üdvösségre szóló meghívást, hanem őszinte szívvel törekedett is arra, hogy ehhez a krisztusi

az ad erőt is ahhoz, hogy a ránk bízott feladatot elvégezzük. Ő ezt a feladatot maradéktalanul elvégezte élete minden területén, a munkájában, a családjában. **Ő nem azzal szerzett tekintélyt, hogy kevés volt, hanem azzal, hogy mindig lehetett rá számítani, hogy szeretete feltétel nélküli ajándék volt minden percben. Ugyanez a szeretet vezérelte őt emberi kapcsolataiban, barátságában. Rá mindig, mindenütt lehetett számítani.** A búcsúzás fájdalmas perceiben azzal a bizalommal ajánljuk őt Isten jószágának, hogy ő itt, a földön mindig a jóra törekedett, amiért a Teremtő örök szeretete és jósa-ga legyen a jutalma.

Nagymesterünk a következő szavakkal búcsúzott szeretett Dénes testvérünkötől:

Testvérem! Krisztus hű katonája! – székegy Testvérem! Egész életedben küzdöttél, a Nyárad menti indulástól a nagyalföldi megpihenésig. Hűséges voltál! Hű a családodhoz, feleségedhez. Hű a nemzethez, a székelységhez és az egész magyar nemzethez. Hű a Hazához és mindenek felett hű Megváltó Urunkhoz, az Úr Jézus Krisztushoz. Így találád meg az utat a Szent István Lovagrendhez is, amelynek mindenkor hűséges lovagja voltál. Végig álltad a sarat a Magyar Autonóm Tartományban dolgozva, és még a végletes diktatúra alatt is, s folytattad ezt itt, a csonka országban is. Kerested és megtalálád az Igazságot. Meghaltál, s most távozol. De hisszük, hogy élsz az Úrban és láthatod Őt. Kérleld meg Őt, hogy vigyázzon ránk ittmaradottakra, hogy Hozzá hűen láthassuk el dolgainkat! Krisztus hű katonája! Állj be az égi seregbe! Reméljük, hogy ott találkozunk.

Emléked legyen áldott, pihenésed csendes!

Winkler Márton CSR

a pusztulásra és a teljes megsemmisülésre, hanem az örök életre teremtett és hívott meg bennünket, fiában, Jézus Krisztusban. Földi életünk csupán az előszobája

szeretethez igazítsa életét. Nemcsak szép, hanem rengeteg küzdelmes pillanata is volt az életében, de mindig hitt abban, hogy aki meghívott minket erre az üdvösségre,

A SZENT KIRÁLY KARDJA ERDÉLYBEN

Az idén augusztusban tartott Szent István Zarándoklat első állomása a főtí Szeplőtelen fogantatás temploma volt, ahol főtisztelendő Sebők Sándor atya megáldotta az ereklésített kardmásolatot és a zarándokútra készülöket. Majd néhány rendtársunkkal és a vendékekkel együtt egy rövid ünnepséget tartottunk a főtí Pannon Majorban.

Zarándoklatunk az idejében a keleti irányba, Erdély felé vette az irányt. A nagyváradi Szent László plébánián tartott szentmisén Majoros Attila rendtársunkkal együtt vettünk részt. Következő állomásként Kisbács következett, ahol a szentmisét Ft. Msgr. Jakab Gábor pápai káplán, szentszéki tanácsos celebrálta. Innen a szentegyházi Szent András apostol plébániára indultunk tovább. Vendéglátónk Ft. Koncsag László plébános, valamint a helyi huszárezred két tagja voltak. Csíkszentkirályon Ft. Msgr. Csató Béla, plébános, pápai káplán, tb. kanonok vendégszeretétét élvezhettük. Itt némi kellemetlenséget okozott, hogy a helyi polgármester az egyházi ünnepel párhuzamosan, plébános úrral előre nem egyeztetve, világi ünnepségsorozatot indított, de minden rosszban van valami jó, mert legalább a vártnál többen jelentek meg a szentmisén.... Kászonalitz falu piciny kápolnájában Nagytisztelendő Vass Zoltán-István főesperes tartott szentmisét és külön örömet jelentett számunkra, hogy egy rendkívül hálás gyülekezet előtt mutathattuk be Szent István királyunk kardmásolatát.

Augusztus 19. vasárnapja gazdagon bővelkedett programokban. Ezen a napon Madéfalván jártunk. Amellett, hogy részt vettünk a Szent Anna kápolnában tartott ünnepi szentmisén, melyet Tisztelendő Bartalus Zoltán Jakab lelkész úr celebrált, jelen voltunk a hargitafüldői Szent István templom búcsújában is, ahol házigazdánk Bátor Botond pálos szerzetes volt. Az ünnepi szentmise főcelebránsa Urbán Erik ferences atya, csíksomlyói kegyhelyigazgató volt. Itt a hívők rendkívül népes táborával oszthattuk meg gondolatainkat és mutathattuk be az ereklésített kardmásolatot, a szintén jelenlévő Szentkorona-másolat társaságában. Ugyanezen a napon visszatérve Madéfalvára, az éppen a Szent Anna kápolnában tartott esküvőn járulhatott az ereklye elé egy teljes násznép és egy ifjú pár, közös

életük első pár lépése után. Ugyancsak Madéfalván, a Jézus Szíve plébánián részt vettünk az esti ünnepi szentmisén. Ahogy délelőtt, itt is telházal ünnepeltük Szent István királyt. Öröm volt látni, hogy Madéfalván a szentmiséken az ifjúság nagy számban van jelen...

Augusztus 20-án, Szent István király ünnepén a Gyimesközéplek-hidegségi Szent István plébánia búcsújában vettünk részt, vendéglátónk Ft. Szilveszter Imre Gábor szentszéki tanácsos, címzetes esperes volt. Az ünnepi szentmisén nagy örömünkre, zarándoklatunkhoz csatlakozott Váta Enikő rendtársunk is.

Természetesen lehetőségeinknek megfelelően a zarándoklatunk útvonalához közel eső ikonikus helyeket is felkerestük, például Nyergestetőt, Tamási Áron nyughelyét, Farkaslakát, az ezer éves országhatáron található gyimesbükk Rákóczi-várat, a madéfalvi veszedelem emlékére állított emlékművet, valamint Hargitafüldőn, a Tolvajos-tetőn álló Hármaskeresztet.

A Jóisten kegyelmének köszönhetően idej zarándoklatunk is sikeresen befejeződött.

Christus vincit!

Hodruszky Róbert CSR és
Tasnádi Gábor CSR

SZENT ISTVÁN KIRÁLY IMÁJA

A mélységből kiáltok Hozzád, hallgass meg Uram! Taníts meg, hogy kell könnyezni a meg nem érdemelt örömben, s hogyan kell örülni a megérdemelt könnyben. Adj erőt, hogy kevélységem csillogását elhomályosítsam, s az alázatos-ság színtelenségét okosan csillogtassam. Taníts meg, hogyan kell a gyengékhez lehajolni, s hogyan kell féktelen erővel egyenesen állni. Adj erőt, hogy fölényesen legyőzzem a testet, s alázatosan megadjam magam a léleknek. Taníts szelíd szóra, ha bántások érnek, s hideg mosolyra, ha jogtalan dicsérnek. Adj erőt napközben, hogy el ne fáradjak, s fáradtságot este, hogy rögtön elaludjak. Taníts meg lendülni, ha Rád találtam, s hirtelen megállni, ha utat hibáztam. Ne add meg mindig, amit nagyon kérek. Taníts bátor lenni, mikor nagyon félek. Engedd a világot megvetve szeretni, csak magadat ne hagyd soha elfeledni. Ez a kívánságom, ez maradjon végleg, de ha másként szólnék, nagyon szépen kérek, ne nehezted reám, ne fordítsd el orcád, hiszen a mélységből kiáltok fel Hozzád. Ámen

MÁRIÁS LELKÜLETTEL – A BUDAÖRSI KŐHEGYI KÁPOLNA EMLÉKNAPJA

Budaörsön, a Kőhegyi Kápolna búcsúnapján, 2018. szeptember 8-án Pintér Gábor velebusdói címzetes érsek, az Apostoli Szentszék fehéroroszországi apostoli nunciusa celebrált szentmisét és mondott szentbeszédet. Az eseményen rendi delegáció vett részt.

Zarándokutunkat a hegynek felfelé mindig örömmel és alázattal tesszük meg. Ahogy a csúcs felé közeledünk, úgy emelkedik a lélek, lelkünk csöndjét Isten igéje teljesíti be. Ilyenkor – Budaörsi lakosként és keresztény emberként – a lent fekvő városra pillantva mindig arra gondolok: milyen jó itt élni, s titokban alig várom a következő zárándokutat a hegyre, hogy még közelebb kerülhesünk az Úrhoz, meghallva a hegytetőn neszező szélben, mit üzen...

Pintér Gábor atya szentbeszédében kiemelte, Isten a Szűzanyát választotta ki arra, hogy „testbe öltöztesse Egyszülöttét.” Azért örvendezünk Mária születésnapján, mert benne látjuk a végtelenül jó és irgalmas Isten üdvözítőt, boldogító szeretetének föllobbanását. Kisboldogasszony ünnepe arra hív, hogy Szűz Máriára tekintve és tőle kitartást, hűséget, elszántságot, odaadást tanulva felfedezzük azt az életvitelt, amelyre Krisztus hív minket. Hogy életünk alakulásában – amely kívülről szemlélve sokszor csak szánalmas botladozás, pozitív és negatív történések kiszámíthatatlan egymásutánja, tehetetlen ide-oda hányódás – észre vegyük Isten cselekvő JELENLÉTÉT, amely, mint mágnes a vasreszeléket, meghatározott irányba fordítja életünk eseményeit, értelmet és célt adva neki. S mi ez a cél? Teremtő mennyei Atyánk akaratának folytonos keresése, annak elfogadása, s ezáltal minél tökéletesebben egyesülni vele – hiszen ez a mi boldogságunk!

Kisboldogasszony napján annak születését ünnepeljük, aki értelmével nyilvánvalóan képtelen volt felfogni, mik Isten valódi tervei vele, de mélységes hitével képes volt IGENT mondani az Úrnak és teljesen ráhagyatkozni az Ő bölcsességére. Az emberi szabad akarat természetesen lehetővé teszi, hogy meghíútsa Isten ránk vonat-

kozó örök tervét. A Názáreti Szűz élete azonban éppen az isteni elhatározás és az emberi szabad akarat együttműködésének a csodája, s egyben követendő példája.

A Szűzanya méhében Isten emberré lett. Ez az emberiség történelmének egyik legnagyobb eseménye. Következésképpen az teljesen lehetet-

Jézus Krisztus. Mert voltaképpen nincs más istenkép, csak Jézus Krisztus. Aki úgy szeret, ahogy ő szeretett minket, abban láthatóan, tapasztalhatóan jelen van az Isten. S ha a Szentlélek erejéből Jézus bennünk él, akkor biztosak lehetünk, hogy ez majd a családunkban, a munkahelyünkön, a közösségeinken is megvalósul.

A Szűzanya lelkülete látogatásra, kapcsolatokra is készít bennünket, hogy fölkeresve egymást, fölkínáljuk azt, amink van. Ahogy a Szűzanya méhében a Lélek már elkezdett átragyogni a másikba – például Szent Erzsébetbe és Keresztelő Szent Jánosba –, ugyanúgy majd belőlünk is fölfénylik a bennünk élő isteni szépség és erő.

Kétségtelenül elmondhatjuk, hogy Mária egyike Isten nagy titkainak, misztériumainak, de nem egy fal Krisztus és mi közöttünk, hanem ablak, amely az Atyának az emberek, és különösen a nők iránt érzett szeretetére, és velük kapcsolatos tervének hihetetlen mélységeire nyílik. A Szűzanya mindig velünk van, mindig jelen van, mindig kérni lehet, mindig oda lehet hozzá futni, sőt, ne szégyelljük kimondani: hozzá tudunk menekülni.

Mária példája segít, hogy tárgítsuk ki látókörünket, mert várakozásunknak, reményünknek tétje van. Legyünk készek arra, hogy Isten állandóan jelen lehessen az életünkben. Legyünk készek vár-

ni, változtatni, s ha kell, változni is. Tanúsítsunk hitet, önmérsékletet és türelmet Istennel szemben. Hitünkbe kapaszkodva szemléljük higgadtan a világ változásait, és ne kapkodjunk azonnali, könnyed megoldások után. Előlegezzünk bizalmat Istennek, mint a Szűzanya. Az ismeretlen, előttünk még nem világos isteni tervben is kezdjük keresni napról napra az Ő akaratát. Ragadjon ránk Mária élő, eredeti, ma is időszerű életstílusa, lelkesítsen magatartásmintája, és példájából kiindulva tudjunk, merjünk, akarjunk bátran IGENT mondani Istennek.

Novák György CSR

len, hogy amit a Szűzanya tett, azt átengedjük a feledésnek. Amit Ő tett, az szó szerint felejthetetlen! Az Ő élete nem olyan, mint egy kép, amit egyszerűen leaszthatunk a falról. Az élő Isten és az ember kapcsolatáról lehetetlen úgy beszélni, hogy ne legyen benne a Szűzanya, s az Ő egész lénye, hűsége, magával ragadó lelkülete.

A „máriás” lelkület azt jelenti, hogy amint a Szűzanya igent mondott, és odaadta önmagát Istennek – mondván: „Legyen nekem a Té igéd szerint” –, ugyanúgy mi is igent mondunk, hogy Mennyei Atyánk bennünk testesítse, formálja, jelenítse meg önmaga képét. Amit az Istenszülő végbevitt, az vár ránk is: igent mondván, a bennünkben megszülethet az Atya eleven képe,

MIT ÜZEN (GYŐRBŐL) SZENT LÁSZLÓ ÉS APOR VILMOS?

Feleségemmel 2018. november 30. és december 2. között Győrbe látogattunk, ahol Boldog Apor Vilmos sírjánál gyertyát gyújtottunk és Szent László királyunk – rendünk Örökös Nagymesterének – hermája előtt is elmondtunk egy rövid imát a Lovagrendért.

Látogatásunk célja eredetileg a pihenés volt; de ettől az úttól sokkal többet kaptunk: szinte már egy zárandoklatta vált... Mivel nem sokkal házasságkötésünk után nagy örömünkre megszületett az első, majd alig két évre rá a második gyermekünk, az elmúlt közel kilenc év alatt ez volt az első olyan alkalom, hogy így, viszonylag hosszabb időt töltöttünk kettesben a feleségemmel. Hatalmas várakozással töltöttek el hát a látogatásunkat megelőző napok, így Kiss Róbert atyától, rendünk papjától az Úr áldását kértem utazásunkra – amit meg is kaptunk.

Pénteken, a kora délutáni órákban érkezünk meg Győrbe, majd miután elfoglaltuk szállásunkat, elindultunk felfedezni a várost és a közelben lévő karmelita templomba is betértünk, hogy megnézzük, mikor lesznek majd vasárnap a szentmisék. Tekintettel arra, hogy a hétvégén volt advent első vasárnapja, különösen nem szerettünk volna mulasztani... „Véletlenül” (ami tudjuk, hogy az Úr egyik álneve) éppen öt óra után pár perccel, vagyis a péntek esti szentmise kezdetére értünk oda a templomba, így nem kellett még vasárnapig sem várnunk. Különös élmény volt számomra, hogy a régi szokás szerint, az áldoztatórács elé térdelve vehettem magamhoz az Urat... A szentmise után még egy rövid, fél órás szentségimádás is volt a templomban, amin végig részt vettünk.

Másnap, szombaton aztán a győri bazilikában felkerestük boldog Apor Vilmos sírját, ahol gyertyát gyújtottunk a Lovagrendért

és rövid imát mondtunk, megemlékezve szent elődeinkről, segítségüket és közbenjárásukat kérve ránk, most élő stefanita lovagokra és természetesen Hazánk, Nemzetünk minden gondjára és bajára. A győri bazilika és boldog Apor Vilmos püspök úr sírja után örökös nagymesterünk, Szent László királyunk hermájához vezetett az utunk, hogy Előtte is leróhassuk tiszteletünket és hódolatunkat.

Mit is üzent számomra Győr és egész Hazánk e két kiemelke-

dó személyisége, lovagja előtt tett látogatás? Bár Szent Lászlót és boldog Apor Vilmost korban bő 900 év választja el egymástól; és amíg szent László neve hallatán az emberek többségének hatalmas termete, testi ereje és talán még néhány legendája jut az eszébe; addig Apor Vilmosról a vértanúhalál. Egyeseknek talán még az a szent László legenda is eszébe jut, amikor megmenti az elrabolt leányt, és azt is tudják, hogy Apor Vilmos a nők védelmében halt hősi, vértanú-

núhalált, és ezt a kettőt még valahogyan össze is kapcsolják. De ettől jóval többről van szó! **Kettejük közös értékei sokkal nagyobbak és mélyebbek ennél, így méltán emeli mindkettejüket a lovagok sorába.**

Szent Lászlónak ugyan valóban nagy fizikai ereje lehetett, de **nekünk, keresztényeknek nem a testi, hanem a lelki ereje az, ami példát mutat, és emiatt tekintünk rá példaként. Apor Vilmosban pedig a lelki erő mellett megvolt**

ugyanaz a bátorság, ami annak idején a Lovagkirályban; hiszen még mielőtt a nők védelmében felállt volna életét, és a szükség úgy hozta, hogy Győr városa védelmében a férfiaknak fegyvert kellett fogniuk, akkor úgy bátorította őket, hogy egy nap mindenféleképpen meg kell halniuk; így hát ha a szükség úgy hozza, akkor haljanak meg még ma és álljanak hősként az Úristen színe elé. Amikor pedig a gondjaira bízott és a püspök-vár pincéjébe menekült asszonyokat kellett megvédelmeznie, akkor neki szent Lászlóval elentétben nem volt fegyvere, csak a tes-

tével – szavával állhatott a részeg szovjet katonatiszt elé.

Szent László és boldog Apor Vilmos üzenete nem más, mint az, hogy nem járhatunk vakon, részvét nélkül a világban! Igenis észre kell vennünk a rászorulókat, a bajba jutottakat – főleg nekünk, lovagoknak – és segítenünk kell rajtuk, minden tőlünk telhetőt megtéve értük; ha pedig valakit bármilyen bántalmazás ér, akkor nem szabad elmenni mellette (esetleg titkon még örülve is, hogy milyen szerencse, hogy nem velünk történik mindez), hanem ki kell állnunk mellette, meg kell védenünk az illetőt. Ha kell, még az életünk árán is, ahogyan Apor Vilmos is tette!

IMA APOR VILMOS SZENTTÉ AVATÁSÁÉRT

Mindenható örök Isten!

A te szolgáló, Boldog Vilmos püspök életében szeretettel hajolt le a szegényekhez.

Bátran kiállt az igazságtalanság áldozatainak védelmében. Életének hősi feláldozásával megvédte a rábízottakat a testi-lelki veszedelemtől, és ezzel kiérdemelte a vértanúság koronáját.

Kérünk, Istenünk, add, hogy hathatós közbenjárására legyünk mi is élő tagjai Egyházunknak, az igazság védelmében bátran kiálljunk, embertársainkat pedig odaadó szeretettel szeressük.

Dicsőítsd meg, Istenünk, Boldog Apor Vilmos szolgáló azzal, hogy őt a szentek társaságában tisztelhessek, és egykor az ő közbenjárására mi is eljussunk országodba ahol élsz és uralkodol mindörökké.

Ámen

„KERESZTÉNY HITE ALAPJÁN TALÁLTA MEG NÉPÜNK HELYÉT A VILÁGBAN ÉS A TÖRTÉNELEMBEN”

Emlékezés államalapító Szent István királyunk ünnepére és a Szent István-bazilikához vezető Mária Rádió Zarándoklatra

A Szent István Lovagrend – Cruciferi Sancti Stephani Regis – főünnepé egyben az államalapító Szent István király ünnepe is, amelyet augusztus 20-án idén is megtartottak. A Mária Rádió 2012 óta minden évben meghirdeti azt a zarándoklatot, amelynek végállomása augusztus 20-án a Bazilika előtti nagy tér, hogy a zarándokok részt vehessenek a szentmisén és azt követő körmeneten.

Szentjobb település Erdélyben található, jobban mondva a partiumi részen, Nagyváradtól északra. Régen itt őrizték a Szent Jobbot, az első magyar király leválasztott jobb karját, melyet Székeshérvárról menekítettek ide, 1061 körül. Szent László királynak tudomására jutott, hogy hol őrzik az ereklyét, ezért a községben az őrzésre Monostort is alapított. Így a település mind a két Szent királyunkhoz köthető. **A zarándoklat egyfajta tiszteletadásnak tekinthető a királyok előtt.** Mára a zarándoklat fő iránya mellett Szlovákiából is indult zarándoklati ág. A Mária Rádió felhívására a rádió székházától Székely János szombathegyi megyéspüspök vezetésével gyalogos zarándoklaton a Szent István Lovagrend négy fővel részt vett, így együtt érkezhettünk az ünnepi szentmise helyére, a Szent István-bazilikához.

Kis csoportunk örömmel követte a felvezető megyéspüspököt a zarándokúton, ahol énekkel, elmélkedő gondolatokkal lelkiileg is fel lehetett készülni Rendünk legfőbb ünnepi eseményére. Meleg volt, de jóleső érzés töltött el bennünket a felvezető kereszt után elhaladó tömeget tisztelettel szemlélő sokaság látványa. A félreállított autók sem türelmetlenkedtek, inkább csodálták a színes, zászlókkal haladó sokadalmat. A térre érkezve tapssal köszöntötték az érkezőket a már ott várakozók.

Rendünk a szokásos helyén foglalt helyet és meghallgatta Bőjte Csaba ferences rendi szerzetes (a Dévai Szent Ferenc Alapítvány létrehozója) köszöntő beszédét, amelynek fő üzenete **a közösségteremtés** – Csaba testvér szavaival – „**Jézus egyik alapvető üzenete**” volt, miszerint **jobb együtt, mint külön-külön.** Ezt követően ver-

sek, táncok, népdalok színesítették a várakozás perceit.

A szentmise előtt az ünnepi harangszóra díszkisérettel meghozták és az oltár elé helyezték a Szentjobb ereklyét. Pontban öt órakor Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek vezetésével bevonultak a püspökök, a magas rangú egyházi főméltóságok, valamint a társegyházak képviselői. Az esemény díszvendége Béchara Boutros Raï bíboros, Antiochia és egész Kelet maronita pátriárkája volt.

nak ajánlotta fel. Nyomatékkal hangzott el kérésére, hogy „*az isteni gondviselés őrizze, Nagyaszonnyunk és első szent királyunk pártfogása segítse népünket a jelenben és a jövőben.*”

Német László SVD nagybecskereki megyéspüspök, a Szent Cirill és Metód Nemzetközi Püspöki Konferencia elnöke szentbeszédében **egy atyai jótanáccsal hívta fel a hívek figyelmét arra, hogy „fogadjunk Szót”,** s egy bibliai idézettel meg is világította mely Szónak is kell engedelmességnünk: „*Mert élet annak, aki megeléti őket, gyógyulás az egész testének.*” (Péld 4, 22) **Isten igéje maga Jézus Krisztus.**

Mi, magyarok büszkék lehetünk arra, hogy keresztény államunk megalapítóján keresztül több mint ezer éve tartjuk államunk alapját. Ettől vagyunk stabilak és mindaddig, míg ezért meg-harcolunk, addig ez így is lesz. Lovagrendünk ezért is vállalta fel a Szent Istváni örökség folytatását, az érte való kiállást, a kereszténység védelmezését. Ez a hit bátorít bennünket abban, hogy keményen ellenálljunk minden olyan törekvésnek, amely hitünk értékeit és keresztény örökségünket le akarja rombolni. **Ezzel a törekvéssel ma Európában kevés állam tartja még magát, így nekünk is jó tudni, hogy nem vagyunk egyedül.** Rendünk Erdélyben, a Felvidéken és Délvidéken is törekszik a „jó kereszténység” megtartására, nem feledkezve meg a világ más pontjain élő és tevékenykedő rendtársaink hitéről sem.

A könyörgések után Erdő Péter bíboros – Esterházy Pál nádor imádságával – felajánlotta népünket a Magyarok Nagyaszonnyának.

Az ünnepi szentmise idén is a Szentjobb körmenettel zárult, ahol a résztvevők és a körmenet útvonala mellett összegyűlt hívők és érdeklődők

fejezhették ki hódolatukat Szent István király ereklyéje előtt. **Lovagrendünk számára részt venni az augusztus 20-i egyházi ünnepségen minden alkalommal nagy öröm, büszkeség és a tiszteletadás legkiválóbb lehetősége, hiszen bennünket nemcsak a Szent Király neve, hanem a hitvallásunk és fogadalmunk is kötelez.**

Székely Péter Csaba CSR

Erdő Péter bíboros úr köszöntőjében kiemelte, hogy „*Szent István király országunk és Egyházunk megszervezőjeként keresztény hite alapján találta meg népünk helyét a világban és a történelemben, de példája, hite és szeretete nemcsak az országot alakította, hanem közvetlen környezetét is.*” Főpásztorunk nagy hangsúlyt fektetett azon mondatára is, hogy „*István király halála előtt országát és népét a Boldogságos Szűz Máriá-*

EZER ÉV, EGY NAP

(Tünődések egy rendi Te Deum apropóján)

A Szent István Lovagrend október 8-án a Magyarok Nagyasszonya napján megtartotta a 2018. évi TeDeumát. Az ünnepi szentmisét Lépes Lóránt atya, a Mária Rádió műsorigazgatója celebrálta. A szentmise végén Lóránt atya megáldotta a Rend papjai számára készült stóliákat és oltárgyertyákat.

Agy fába vágja a fejszét a mai ember, ha ezeréves dolgokon történő elmélázásra adja a fejét. Hiszen a felgyorsult világ már nemigen gondolkodik távlatokban – abban a tévhitben ringatja magát, hogy a „most, azonnal” bűvös párosa a nyitja mindennek. Ezer év?! Ugyan, kérem... Már a tegnapra sem emlékszem, nemhogy a múlt...

Mit kezdünk hát azzal a tudattal, hogy a Magyarok Nagyasszonya ünnepén, azaz október 8-án esedékes rendi hálaadás már kerek 1000 esztendőre tekinthet vissza? Megkönnyíti a dolgunkat, ha – már amennyire ez nekünk, embereknek lehetséges – behelyezkedünk Isten gondolataiba. Szokjuk az Ő stílusát. Az időt az Ő stopperével mérjük – nem az emberekével.

Az Övé pedig így jár: „Szeretteim, főképp egy dolog ne kerülje el figyelmeteket: az, hogy egy nap az Úr előtt annyi, mint ezer év, ezer év pedig annyi, mint egy nap.” (2 Pt 3,8)

Így azért mégiscsak sokkal könnyebb beszélnem arról, hogy ezeréves gyökereinkről **Alapokmányunk** egyes részleteiből kicsoda távlatok tárulnak elélnk:

„A keresztény lovagság magyar alapjait Szent István Király rakta le, művét a minden keresztény lovagok példája Szent László, a Lovagkirály folytatta, s a végső lovagrenddé alakulása II. Géza királyunk, a második lovagkirály segítő közreműködésével és III. Sándor pápa, majd III. Orbán pápa ösztönzésére jövahagyásával történt meg. (...) A Kr. u. első ezredforduló, az új évezred kezdete a Szentföldön keresztényülődést, templomaink lerombolását,

az iszlám fanatizmus tombolását hozta. E nehéz időszak 1017-ben a szabad vallásgyakorlás biztosításával ért véget egy időre. Ez időtől kezdve vált lehetővé az elűldözött keresztények visszatérése, a templomok újjáépítése, zárandoklatok és ezek segítésére ispotályok és zárandokházak építése, fenntartása. Ez az időszak a keresztény lovagrendek kialakulásának a kezdete. (...) Szent István királyunk már 1017–1018-tól megnyitja és biztosítja a hazánkon átvezető zárandokutat nyugatról Jeruzsálem felé. A római zárandokoknak Rómában és Ravennában, s a jeruzsálemi zárandokok részére Jeruzsálemben és Konstantinápolyban, bennük szerzetesi gyülekezettel. A zárandokok Odilo clunyi apát levelének tanúsága szerint már a Király

vagkirályként tart számon a keresztény világ, alapvető fontosságú lépést tesz. A más közösségek renddé alakulásához hasonlóan s azokkal egyidőben a zárandokokot segítő, magyar alapítású közösségeket ez irányú „alapítással” a „Szent István Király Keresztesei” rendje, azaz kereszties lovagok szintjére emeltette, amelynek anyaháza a Szent István Király által alapított jeruzsálemi ház. (...) Jeruzsálem 1187-es végleges eleste után, még az évben III. Orbán pápa ösztönzésére új bullát adott ki a Rend elismerésére, s ettől kezdve a Cruciferi Sancti Stephani Regis központja Esztergom, illetve a közeli, szentkirályi ispotály. (...) a Rend ápoló és segítő tevékenysége, ispotályok fenntartása mellett részt vett a kereszténység, Magyarország védelmében is.

(...) A Rend feladata volt hosszú időn át az alduai flotta működtetése és a déli határ dunai felvigyázása stb. A Szent István Lovagrend – más lovagokkal együtt – részt vett 1241-ben a Muhi csatában, nagy veszteségeket szenvedve (...) a veszteségek ellenére működik tovább, a Szent István Lovagrend talpra állt a tatárjárás után. Azonban a török hódítással a Rend működése megszakadt. Az ország félezer éves szuverenitási-vesztetése idején Szent István Király Keresztesei nem működtek. (...) A magyar keresztény lovagi életforma a kezdetektől nemzeti példakép, kívánatos viselkedési forma, amelyet az Árpádok általában követnek, sokan magas fokon megélnék. A lovagi erények „általános, hősi” részei megélné a család ősi hagyománya.”

S ha már ezer év – egy nap... A világ mit sem változott ezer év alatt. Eskünkhöz és a dicső elődök ha-

gyományához híven mi, mai lovagok is úgy akarunk élni, a lovagi eszményt – „bármilyenek is legyenek a körülmények” – úgy akarjuk valóra váltani, hogy egykor majd Krisztus Urunk nekünk is mondja: „Jól van, te hűséges, derék szolga. Mivel a kevésben hű voltál, sokat bízok rád: menj be urad örömébe!” (Mt 25,23).

életében nagy elismeréssel méltatják az érdeklőkben kifejtett munkásságát. (...) A zárandokházakban működő szerzetesi közösségek a 12. század elejére megerősödnek, megkezdődik önállósulásuk, majd lovagrenddé alakulásuk. A 12. század közepén így alakulnak meg a „kereszties” lovagrendek: a Johannita (ma Máltai) Lovagrend, a Templomos Lovagrend, a Szent Sír Lovagrend. (...) 1150 és 1160 között – miközben Esztergom érseke Lukács – II. Géza királyunk, kit Szent László mellett a második lo-

KERESZTÉNY LOVAGOK RÉGEN ÉS MA

Jelöltképzés – A keresztény lovagság értelme, célja régen és napjainkban

2017. november 25-én, szombaton a Szent István-bazilika hittantermében került sor Lovagrendünk jelöltképzésének ötödik alkalmára, amelyen Ferencz Csaba Nagymester a keresztény lovagság múltjáról és jelenéről tartott előadást.

Az esemény különlegességét az adta, hogy a képzés utáni szentmisét celebráló Huszti Zoltán atya örömeinkre elhozta a Magyar Szentek templomából Szent István király egy kis kécsont erekléjét; így Nagymesterünk az erekléje jelenlétében tarthatta meg előadását.

Nekünk, akik azt vállaltuk, hogy elődeinkhez hasonlóan Szent István király alapítása és felajánlása szellemében működünk, tisztában kell lennünk fogadalmunk tartalmával és jelentőségével. A lovagi fogadalom az általános szerzetesi fogadalomhoz képest egy ponttal többet tartalmaz, ami nem más mint a hit az Egyház és a rászorulóknak védelme, tehát egy védelmi fogadalom.

Mára – alapvetően Szent Ferenc működésének a következtében – a lovagrendekben a harmadrendi státusz, tehát a házasságban élők (a házasság tisztaságát maradéktalanul megőrzők) életformája lett a meghatározó. Korunk rendkívül nehéz körülményei között még inkább felértékelődik az első- és másodrendű státusz, azaz a teljes tisztaságot megfogadó férfi, vagy női testvéreinknek a léte is; reméljük az újraindulásunk idáig is elvezet.

Az alapfogadalom a tisztaság, a szegénység és az engedelmisség érényének megfogadásából tevődik össze. Ezek közül az engedelmisség kulcsfontosságú, még az egyes szerzetesrendekben is akad probléma az engedelmisség érényének gyakorlása kapcsán. Hanyatló erkölcsű világunk miatt a tisztaság érényének akarása is problémás: minden gondolatunkba és érzésünkbe betör az az eszmekör, amelyik mindent el akar pusztítani, ami rendezett, ami szabályozott.

A már említett védelmi fogadalom jelentőségét támasztja alá, hogy Szent István király 1017-18 magasságában zárandokházakat, illetve az ispotályokat alapított a

Rómába illetve a Szentföldre vezető utakon, melyekben az ott szolgálatot teljesítő szerzetesek egy része tudatosan felvállalta azok, és a zárandokok fegyveres védelmét is. A Szent király által alapított zárandokházakból és ispotályokból alakult meg a későbbi Cruciferi Sancti Stefani Regis, vagyis mai nevén a Szent István Lovagrend.

XVI. Benedek pápa precízen határozta meg, amikor azt mondta, hogy **korunknak a legnagyobb baja az érdektelenség**, ami jelentő-

A Szentföldre zárandokoló hívőket elődeink védték a rablóktól, gyógyították, ruházták és ételmezték, lelki támogatásukat és a papi szolgálatot paptestvéreink végezték, Szent Ágoston iránymutatása szerint, mindenkor szem előtt tartva, hogy **aki mindent lát, az elől semmit sem lehet eltitkolni**.

A lovagi magatartásformára jellemző, hogy az egykori szerzetes-lovagok, akik ha kellett, az életüket adták céljaikért, nem azért küzdöttek, hogy valamiféle dicsőséget szereze-

tegetek és elesetteket segítettek: (Mária,) Auxilium Christianorum, ora pro nobis! – (Mária,) keresztények segítségével, könyörögi érettünk! Azért mondjuk imáinknál mi is latinul a szöveget. **Bajainkon mindenkor az Úr segít, a Szűzanya viszont közbenjárónk, akihez érdemes imádkoznunk.**

Az irgalmasság érényét nemcsak a betegápolás cselekedetében, hanem a harctéren is gyakorolták elődeink. Amikor a küzdelemben a másik fél megsebesült és harcképtelenné vált, akkor nem ellenségnek volt többé tekinthető, hanem elesettnek, akin kötelező volt gyakorolni az irgalmasságot. **Ígéretekkel megerősített életcélunk az evangéliumi életforma követése, Szent István király Intelmeinek folyamatos szem előtt tartásával.** Az Intelmek ugyanis kimondja: „*Akik ugyanis hamisat hisznek, vagy a hitet jó cselekedetekkel teljessé nem teszik, fel nem ékesítik, minthogy a hit cselekedetek híján meghal, sem itt nem uralkodnak tisztességgel, sem az örök uradalomban, vagy koronában nem lesz részük. Am ha a hitnek pajzsát tartod rajtad az üdvösség sisakja is, mert e lelki fegyverekben szabályszerűen harcolhatsz láthatatlan és látható ellenségeid ellen. Hiszen az apostol ezt mondja: nem koronáztatik meg, csak aki szabályszerűen küzd.*”

Magyarországon 1993. augusztus 20-ával indult újra a Szent István Lovagrend működése. Napjainkban egyre nő a nyomorúság, a rászorultság, a kiszolgáltatottság, amely még tovább fog növekedni a Föld állapotának általános romlása következtében. Erősödik a világban a keresztényüldözés, amely mostanra már hihetetlen mértékűt öltött és elindult újra az iszlám invázió. Ezért felértékelődik

a keresztieslovagok szerepe a 21. században. Alapvető feladataink ma is a rászorulóknak segítése mellett a hit és az Egyház védelme, valamint az újraevangelizációban való részvétel. Lovagrendünk a magyar nemzet fatimai felajánlása kapcsán új feladatot is kapott: hivatásunk a kegyelem kieszközlése az egész magyar nemzet számára.

sen megnehezíti az embertársainkkal való kapcsolattartást. **Ezért is egyre inkább sürgető a rászorulóknak, a hit és az Egyház védelme, amely feladatot nekünk, lovagoknak kell vállalnunk és élen járva végeznünk, ugyanúgy, mint a karitatív feladatokat – mindkettőt akár méltatlan, szinte lehetetlennek tűnő helyzetben és időszakban. Mert lovagi fogadalmunk előírja, hogy „bármilyenek legyenek is a körülmények...”**

nek, hanem azért hogy védelmezzenek. Szabad akaratukból vállalták a szolgálatot, akárcsak mi, ma élő keresztieslovagok, szembe kell tehát nézni az ebből adódó következményekkel, minden helyzetben önállóan kell tudnunk dönteni.

A keresztény lovagságnak sarkalatos pontja a Szűzanya tisztelete. Az 1100-as évekig visszamenően megtaláljuk azt a fohászt, amit a keresztiesek mindig mondtak, ha ütközetben vettek részt, vagy ha a be-

Ferencz Csaba CSR
Nagymester

INTELMEK ÉS ERÉNYEK

Jelöltképzés – Szent István király Intelmei – Személyes életviteli előírások (lovagi erények)

2018. február 17-én, szombaton a Szent István-bazilika Mária termében került sor Lovagrendünk jelöltképzésének hatodik alkalmára, amelyen Ferencz Csaba Nagymester Szent István király Intelmeiről és a lovagi erényekről tartott előadást, amelyet követően Kiss Róbert atya, rendünk egyházügyi nagykövete celebrált szentmisét a Szent II. János Pál kápolnában.

Atizenhárom lovagi erény (szeretet, hit, remény, bölcsesség, bátorság, türelem, igazságosság, becsület, szelídség, jóindulat, irgalmasság, mértékletesség, szemérmesség) **egyeséges rendszert alkot. Az erényeket nem lehet elválasztani egymástól, együtt kell őket értelmezni.** A bölcsesség mit sem ér a bátorság nélkül. Mert, aki nem bátor, az adott esetben bölcs sem lesz, csupán gyávaságot magyarázza. A bátorság és az erő ugyanannak az erénynek a kétféle megnevezése. Ahhoz hogy kiálljunk az élet megpróbáltatásait és szembe tudjunk nézni a sorsunkkal, bátorság kell; erősnek kell lennünk.

Ugyanígy nem lehet valaki bölcs, ha türelmetlen vagy ha igazságtalan. Nincs igazságosság irgalom nélkül, de irgalmasság sincs igazság nélkül.

Az erények alkalmazásával folyamatosan kell foglalkozni. Stefanita lovagokként Szent Ágoston igazságos és irgalmas Reguláját követjük, ahol írva van, hogy ha az erények alkalmazásával valaki esetében probléma adódik, akkor először négy szemközt szóljon neki az a rendtársa, aki a problémát észreveszi. Ha ez eredménytelen, akkor többen együtt kell beszélni az illetővel. Amennyiben ez sem vezetne eredményre, akkor már megalkodottsággal van dolgunk. Szent Ágoston azt mondja, hogyha valaki kitart a rosszból, akkor végül el kell küldeni a Rendből, és ehhez fűzi hozzá, hogy ez így nem szeretetlenség, nem kegyetlenség azzal szemben, akit elküldesz, hanem a szeretet megnyilvánulása azokkal szemben, akiket megrontana, ha továbbra is a közösségben maradna.

Egyik erényt sem lehet a többi fölé helyezni, de a szeretetre kell alapozni, erre épül a hit, a remény és a többi erény. A becsület és az adott szó elválaszthatatlanok egymástól – ahogy ez az Apostolok Cselekedeteiben is olvasható. A becsületet mindig komolyan kell venni, nem lehet magyarázkodni. Éppen ezért, ha hazudunk valakinek nem

egy embernek hazudtunk, hanem az Istennek.

A szelídség és a bátorság nem állnak ellentétben egymással, mert ha valaki szelíd, abból még nem következik, hogy gyáva lenne. A szelídség azt jelenti, hogy sosem szabad az igazság ellen harcolni; a hazugság ellen viszont kötelesség! A jóindulat erényéből következik, hogy először jóindulattal fordulok embertársaimhoz, de a jóindulat nem azonos a mérlegelés nélküli butasággal. Amikor már megismertem az illető tulajdonságait és felismerem, hogy egy rosszindulatú, szavahihetetlen, kártékony egyénről van szó, figyelmeztetnem kell az illetőt és a társaimat. Ha ezt nem teszem meg, azzal másoknak ártok. A becsület erénye sérül, ha nem mondom amit tudok, hogyha félrevezetem a társaimat.

Az irgalmasság sarkalatos erény. Nem lehet kiragadni a többi erény közül, nem lehet abszolutizálni, de elhagyni se lehet. Feltétlenül alkalmazni kell, mert különben az emberségünk veszik el.

A mértékletességgel mindenképp élni kell. Nemcsak abban a tekintetben, hogy nem eszünk, iszunk mértéktelenül, hanem a munkára

(a mértékletesség egyik megsértése a lustaság) és egész életvitelünkre is vonatkozik. Nem jelenti a szeretet korlátozását, de biztosítja, hogy a többiekre is figyelemmel legyek. Legalább ilyen fontos, hogy egy adott mértéken túl senkit sem szabad büntetni, továbbá senkit sem szabad szándékosan gyalázkodással illetni.

A szemérmesség erényének gyakorlása nem jelenti azt, hogy a szeretet egyik nagyon szép része, a szerelem sérülne. Mert a mértékletesség megszabja, hol van a szemérmesség határa, hol megy túlzásba, ami viszont már az emberi létet torzíttja. A mértékletesség és a szemérmesség együttes alkalmazása az, ami a bölcs, büszke emberi tartáshoz szükséges. A szemérmesség sérelme egyben a halál ösztönzője. A szemérmesség hiányában mocskosak leszünk, a halál hordozói. Ennek következtében pedig magunkat ítéljük el azon a napon, amikor majd az Úr ítélkezik felettünk.

Az erények a Mindenható ki nyilatkoztatása alapján születnek meg (I. tízparancsolat). Az erények láthatóan kapcsolódnak a joghoz (ha szavamat adtam, a becsületem

a tét), de ha a jogot szándékosan nem erkölcsi alapon hozzák, akkor a jog maga is taktikává válik. Sem jogrend, sem erények, sőt semmiféle értelmes emberi élet nem lehetséges hit nélkül. Az erények értelmetlenné válnak, ha nem az örök élet reményével és ígéretével járjuk a világot.

Szent István királyunk Intelmei és keresztény életvitelünk is megköveteli, hogy atyáinknak (szüleinknek, előljáróinknak, öseink tanításának) engedelmeskedjünk. Aki megveti, amit megszabtak az atyai elődei, az az isteni törvényekre sem ügyel. Mert az atyák azért atyák, hogy a fiakat gyámolítsák, a fiak pedig azért fiak, hogy szüleiknek szót fogadjanak. Aki atyjával szemben áll, Isten ellenségének áll.

Szent István király azt írja a pap-ságról, hogy csak az ő közbenjárásukra törlik el a bűnösök vétkeit, ezért egyházi előljáróink felé szeretettel kell forduljunk, mert ők Isten követői, ők viszik az Isten szavát. Nekünk az Úr szavának hordozóit kell követnünk és őket kell védelmeznünk.

Ferencz Csaba CSR
Nagymester

KÖZÖSSÉGI LÉT AZ IGAZSÁGOSSÁG FÉNYÉBEN

Jelöltképzés – Regulák – Az Ágostoni Regula és a Stefanitákra érvényes változata

„Hiszen a betű öl, a Lélek pedig élter.”
(2Kor. 3, 6)

2018. április 14-én, szombaton a Szent István-bazilika Mária termében került sor Lovagrendünk jelöltképzésének hetedik alkalmára, amelyen Hock Gyula jogi mester a szerzetesi szabályrendszerekről és Szent Ágoston Regulájáról tartott előadást. Ezt követően Kiss Róbert atya, rendünk egyháziügyi nagykövete celebrált szentmisét a Szent II. János Pál kápolnában.

Leveleiben Szent Pál azt írja az apostoli küldetés jelentőségéről, hogy minden keresztény voltaképpen Krisztus levele, amely nem tintával, hanem az élő Isten lelkével íródik, nem kő táblára, hanem az élő szív lapjaira. Ebben a szövegösszefüggésben Szent Pál arra akarja felhívni a figyelmet, hogy önmagában a mózesi törvények megtartása még nem elég, kell hozzá a Szentlélek (amit Jézus Krisztus hozott el), ami nem eltörlő, hanem teljessé teszi a törvényeket. Az a tény, hogy Jézus emberré lett, arra tanít bennünket, hogy ne pusztán az Ószövetség (betűk) szolgálai legyünk, hanem az Újszövetségé (lélek). Lovagokként is az a küldetésünk, hogy egy-egy betű lehessünk Krisztus levelében, olyan betű, ami nem öl, hanem életet, meglevenít.

Szent Benedek tanítása szerint: „Tartsd meg a rendet és a rend megtart téged!” Igen fontos gondolat. Lovagrendi tagságunk a kiteljesítést jelenti annak, amit egyénileg az Úrral való kapcsolatunkban megéltünk: fogadalmunk és aszerinti életvitelünk segít elmélyíteni hitünk gyakorlását, szorosabbra fűzi a kapcsolatunkat Istennel. Közösségünk azonban akkor egységes, ha a benne élők is érzik, hogy itt a helyük, ha megértik és tevékenyen meg is élik, mi a feladatuk. Ugyanis, akikről – bármilyen okból kifolyólag – egyértelműen kiderül, hogy nem valók közénk, (és ezt a tényt akár lelkiismereti okokra vagy akár az irgalmasságra hivatkozva a közösség sokáig figyelmen kívül hagyja) nagyon

sok kárt tudnak okozni a Rendnek. Ilyenkor az érintetteknek tisztázniuk kell magukban a hivatástudatukat és el kell dönteniük, hol kívánják tovább folytatni keresztényi küldetésüket, azaz terjeszteni Krisztus örömhírét. („Küldetések van, mentetek békével!”) Nem lehet egyszerre több úton járni, többféle küldetést vállalni; ha stefanita lovag vagyok, ne akarjok ciszterci szerzeteshez méltó életet élni, mert nem ez a dolgom, a Jóisten nem ezt várja el tőlem.

lelkigondozói tevékenységről, pedig mindannyiunk (minden keresztény) feladata az újraevangelizációban való részvétel. Az imádság elhanyagolása (saját papi életem feladatainak figyelmen kívül hagyása) veszélybe sodorhatja és tönkre teheti a papi és szerzetesi küldetéstudatot is. A Regula betartása nélkül házamat (életemet) homokra építem és össze fog dőlni. **A szabályok megtartása ad az életnek biztos keretet. Egyházi és rendi elöljáróink szavának, utasí-**

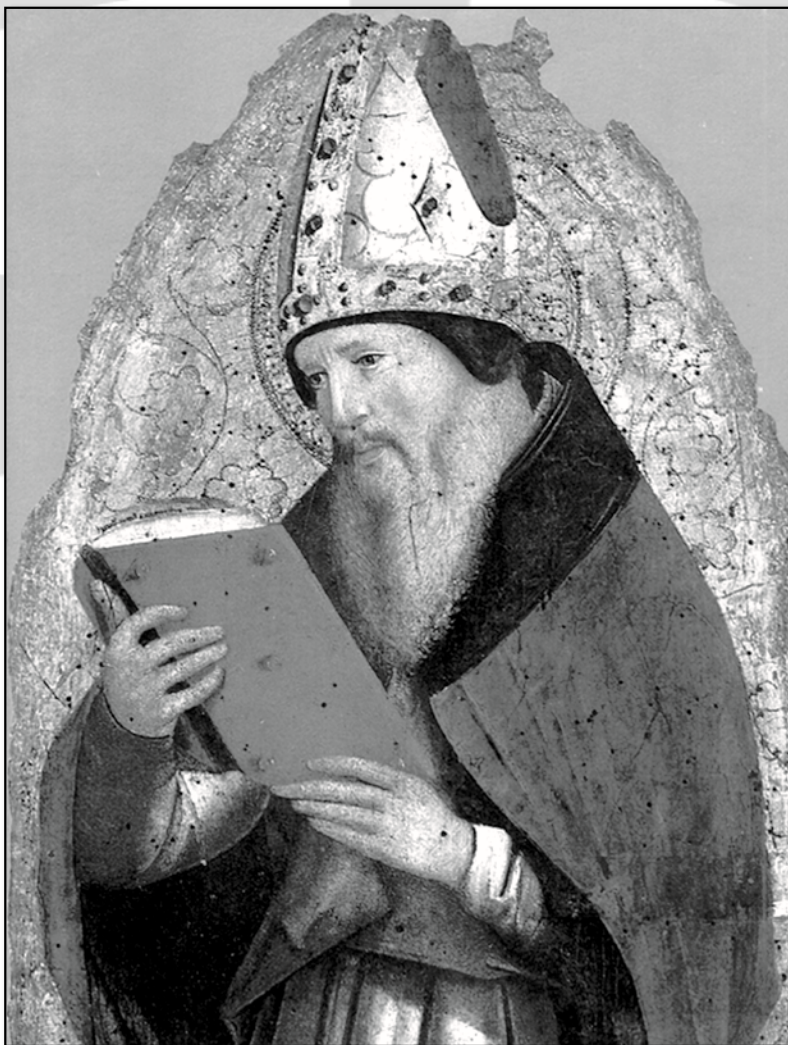
Isten kegyelmét. Ez nem hely- és személyfüggő feladat: nem a másik barátságáért, személyéért kerülünk egy közösségbe, hanem, hogy arra figyeljünk, mit vár el tőlünk a Jóisten; hol és mikor van szükségünk rá.

Ahogy többféle küldetést nem kell egyszerre vállalnunk, ugyanúgy szükségtelen minden fajta jócselekedetet egyszerre csinálni. (A piaristák tanítanak, de nem foglalkoznak betegápolással, az irgalmasok betegápolók, de nem vezetnek gimnáziumot.). **Hivatásunk az Isten akaratának keresése. Ez a cél. Ennek formája pedig saját szabályaink betartásával történhet.** A hivatástudat kiteljesítése és aktív megélése jó hatással van a közösségre, ezáltal egymást erősítik a rendtársak. Amennyiben valaki távozik a Lovagrendből, csak a rendből távozik, az Egyházból nem; ugyanúgy testvérünk marad az Urban, ugyanakkora szeretettel gondolkunk rá, és neki ugyanolyan lelkesedéssel kell végeznie az Istennek tett szolgálatát, mint amikor rendi keretek között tette.

Jézus mindenkire azt kéri, hogy „Térjete meg és higgyetek az üdvösség jó hírében!” (Mk 1, 15). **A megterés elégséges feladat, de a módja nem mindegy: nekünk, stefanita lovagoknak Szent István példájára (istváni módon) kell megtermünk, nem máshogy. Ugyanígy küzdenünk is Szent Istváni módon kell: a végletekig békeszeretőknek kell lennünk, ameddig csak lehet, mindig mindenkivel a békés megoldást, a megegyezést kell keresnünk, de amikor nincs más megoldás, mint a harc (a fizikai küzdelem), akkor harcolnunk kell, mert arra is esküt tettünk, hogy megvédelmezzük az ártatlanokat.**

Harmadrendi fogadalmat téve (nem fogadunk cölibátust, lehet családunk) küldetésünk talán még az első- és másodrendi fogadalmat tett szerzetesekénél is nehezebb: az elvonulással ellentétben vállaljuk, hogy ebben (a minket körülvevő) a világban élünk és életünkkel szenteljük meg azt. Folyamatos nehézségek és meg nem értettség ellenére is.

Hock Gyula CSR

Jézus tudott időt szakítani az imádságra. Regulánk előírja, hogy az imádságnak a mindennapok részét kell képeznie. Megadott időben kell végezni és megadott célokra kell fordítani. Ez nem lehet fakultatív cselekedet. Ha nem Istentől, az Atyától jövök minden reggel (reggeli ima) és nem hozzá megyek minden este (esti ima), akkor szó sem lehet pasztorációról,

tásának semmibevétele, saját véleményünk/személyiségünk (egónk) hangsúlyozása ellentétben áll rendi tagságunk lényegével és a lovagi életformával. (A tévelygő keresztény onnan ismerszik meg, hogy még az Úr zászlaja alatt is csak saját magát keresi.) **A mi dolgunk ugyanis az Úr akaratának alázatos betöltése; eljutni az engedetlenségből az engedelmességre, amihez kérjük**

SIC DEUS DILEXIT MUNDUM...

„mert aki benne hisz, el ne vesszen...”

(Jn 3,14-21)

Ennek az evangéliumi idézetnek az alap-gondolatával összhangban adta idei tavaszi lelkigyakorlatunknak Török Csaba atya a „Keresztény hitről” címet. „Boldog vagy, mert hittél”. Erzsébet szavai arról tanúskodnak, hogy a hit és a boldogság összetartoznak. Nem azt mondja, hogy a boldogság hitet eredményez, hanem éppen fordítva. A hit következménye a boldogság.

Mária azért boldog, mert hitt. Ha nem hitt volna, nem lenne boldog. Mária hitte, hogy az Isten nem akarja őt becsapni, rászedni, törbe csálni. Össze kell kapcsolni hitünket a valósággal, mert „Boldog, aki hitt annak a beteljesedésében, amit az Úr mondott neki!” (Lk 1,45).

A Lumen Fidei, azaz A Hit világossága kezdetű enciklika felett, amelyet Özsentsége Benedek pápa kezdett el írni, majd Özsentsége Ferenc pápa fejezett be, az emberiség valahogy az utóbbi évek történései miatt mintegy elsiklik. A fényt, a világosságot és életet adó Napot az ősi, kereszténység előtti hitrendszerekben is vallásos tiszteletben részesítették, amely a napkultuszban is megnyilvánult. János evangéliumában azt olvassuk, hogy: „A világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be” (Jn 1,5), ugyanis „a hit nem olyan világosság, amely eloszlát minden sötétséget, hanem lámpás, amely mutatja az utat lépéseinknek az éjszakában, és ez elegendő a haladáshoz.” (Lumen Fidei). A hit áthatja és formálja az embert, és azt úgy kell bemutatnunk, mint egy útmutatót az ember egész életében. A hitnek globálisnak kell lennie: „Ezért szenvedem ezt is, de nem szégyellem, mert tudom, kinek hittem, és biztos vagyok benne: elég hatalmas ahhoz, hogy rábízott kincsemet megőrizze addig a napig.” (2 Tim 1,12).

Jézus Krisztus emberré lett és feláldozta magát. Jézus szeretete és odaadása a megtestesülésben, az engedelmes, önátadó életében vált láthatóvá, majd végül a halálában csúcsozott ki. Ez az amely, ha hittel és alázattal rábizzuk magunkat, megszabadít minket a bűneinktől, megbocsát nekünk, átfőmál, és alkalmassá tesz minket az Istennel való örök közösségre. Jézus megjelenése

a legnagyobb Ámen az Atya felé: „Mert valahány ígérete van Istennek, azokra őbenne van az igen, és ezért általa van az ámen is, az Isten dicsőségére általunk.” (2 Kor 1,20). Amit Jézus mond, az Isten szava. „Én az Atyában vagyok és az Atya énbennem.” (Jn 14,9-11). A szeretet, az azonosulás, az együttérzés, az azonos gondolkodás és az azonos cselekvés útján valósul ez meg. Jézus ilyen értelemben van az Atyában. Mindenben engedelmeskedik az Atya akaratának. „Bizony, ha nem hisztek, nem maradtok meg.” (Iz 7,9).

A szabadulás és üdvösség feltétele az Úrba vetett hit, a mellette való kitartás. Izrael ne bízék emberi segítségben, hanem csak a szövetség Istenének segítségével. Így marad csak életben. A hit hiánya azonban pusztuláshoz vezet. Ha nincs bennem szeretet és bizalom a szívemben, Istent nem tudom befogadni. „Bizalom és hit szükséges a mindennapi élethez, éppen úgy hit az alapja a lélek istenes életének.” (Szent Ágoston vallomásai).

„Az élő Isten megismerése út a szeretet felé, s amikor a mi akaratunk igent mond az Ő akaratára, ez az igen egyesíti az értelmet, az akaratot és az érzelmet a szeretet mindent átfogó aktusában.” (Deus Caritas Est). Az első keresztény közösségek megvalósították ezt a szeretetet. A házastársi szeretet a szeretet teljességét valósítja meg (Atya, Fiú, Szentlélek). A Lovagrend is egy szeretetközösség. A szeretet mindig az igazsággal függ össze.

A fizikai szenvedés nem okoz megváltást, a kereszt és a szenvedés csak eszköz, az engedelmisség és a szeretet eredményezte a megváltásunkat. Tamás története, a sebhelyek a szeretet kézzel fogható bizonyítékai. „A szenvedés arra emlékeztet, hogy a hit közjónak tett szolgálata mindig a remény szolgálata, amely előre tekint, tudván, hogy társadalmunk csak Istentől, csak a Krisztusban érkező jövőben találhat megbízható és tartós alapot.” (Lumen Fidei)

Szent Ágoston szerint mindannyian olyanok vagyunk, mint Mária: először a szívünkbe kell Istent befogadni, azután a testünkbe. „Boldog vagy, mert hittél” – mondta Erzsébet Szűz Máriának, aki tulajdonképpen a boldogság mintája.

Amennyiben hitünk kitart, a bűn is javunkra válhat, ugyanis ahol túlarad a bűn, ott túlarad a kegyelem (vö. Róm. 5, 20), azonban Isten türelmét nem használhatjuk a bűn takarójaként.

Nincs más megmaradás, csak az Isten kegyelme és irgalma. Mária, keresztények segítése, segíts hinniük, add nekünk a Te hitedet. Mondd meg és mutasd meg nekünk, mit jelent Fiad föltámadásában hinni!

ISTEN MEGBOCSÁJTÓ SZERETETE ÉLETÜNKBEN

Idei őszi lelkigyakorlatunkra november 16-18. között került sor a Ciszterci Nővérek érdi Regina Mundi Apát-ságában, Szabó-Molnár Bálint atya, a Krisztus Légiója Kongregáció elöljárójának vezetésével.

Bálint atya a kezdő szentmisén kihangsúlyozta, hogy a lelkigyakorlat nem tudományos szimpózium, célja nem a teológiai ismereteink gyarapítása, hanem Isten jelenlétének keresése, a kételyeink, kérdéseink feltevésének és az azokra kapott válaszokra történő ráhagyatkozások helye és ideje.

XI. Pius pápa 1929. december 20-án kiadott Mens nostra kezdetű enciklikájában ennek jelentőségéről azt írja: „Mert ha a szentgyakorlat nem is volna egyéb, mint rövid, néhány napos elvonultság, amelyben a megszokott társaságtól, rendes foglalkozásától és gondjaitól elkülönült embernek alkalma nyílik nem üres pihenéssel tölteni az időt, hanem azokat a végtelenül komoly kérdéseket megfontolni, amelyek az emberiséget szüntelenül foglalkoztatták, az ember eredetének és végcéljának kérdéseit: az ember honnan jön és hova megy; akkor is már kiváló eredményeket szülhet...”

A lelkigyakorlatokon elhangzott előadások, néhány, az Ószövetségből és Újszövetségből kiragadott történeten keresztül (Mózes, Dávid, Salamon, Márta, Mária, számai asszony, emmausi tanítványok) arra világítottak rá, hogy az Istennel való találkozások milyen változásokat idéztek elő az életükben, gondolkodásukban, a többiekhez fűződő kapcsolataikban, mert miközben Istent keressük, magunkat is meg kell találunk és másokat is Hozzá kell vezetnünk.

Bálint atya előadásai folyamán a témát aktualizálta Rendünk és saját Rendje vonatkozásában is. Az egyik előadás végén egy „Lelki tükrő: Mária – Közösség” című szöveget adott át elmélkedésül: „Mária, Jézus mennybe-menetele után, »állhatatosan, egy szívvel-lélekkel« együtt imádkozott az apostolokkal. (ApCsel. 1,14) Mária együtt van azokkal, akik magára hagyták az Urat a szenvedésben, elszöktek a történetek elől, sőt megtagadták a keresztre feszítettet. Csalódott bennük Mária? S ha igen, hogyan tud most mégis egy szívvel-lélekkel együtt lenni velük?

Hogyan tudta integrálni, beépíteni a csalódást, s közösségben maradni mindegyikükkel? Töprengéseimben Dietrich Bonhoeffer gondolatai segítettek előre jutnom. »Isten a valódi keresztény közösség ismeretére akar elvezetni – ezért kell keservesen csalódnunk a többiekben, s ha minden jól megy, saját

magunkban is. Isten merő irgalomból nem engedi meg, hogy akárcsak betekig ábrándok között éljünk, nem engedi, hogy a lelkesítő élmények öröme elbódítson. Mert nem a szentimentális érzelmek istene Ő, hanem az igazság Istene. A keresztény közösségnek, meg kell mértetnie a csalódásban, a csalódás minden keserűségében, hogy azzá lehessen, aminek Isten előtt lennie kell, s hitben ragadhasa meg a neki adott ígéretet. Minél előbb érkezik el a csalódás órája, annál jobb – az egyénnek és a közösségnek egyaránt. Am a közösség, amely az ilyen csalódást nem viselné el, ... máris elvesztette a maradandó keresztény közösség ígéretét, s előbb-utóbb fel kell bomlania... Aki álomképet alkot arról, hogy egy közösségnek mi legyenek kell lennie, az elvárja Istentől, a másik embertől és önmagától is, hogy álma valóra váljék... Szemrehányóan, örök vádlóként jár-kezel a testvérek körében... Ami nem a szája íze szerint történik, az neki kudarc. Így száll perbe először testvéreivel, azután Istennel, s végül kétségbeesésében önnönmagával. Mivel Isten előre lerakta közösségünk alapját, s Jézus Krisztusban már egy testté forrasztott bennünket össze, nem követelőzve, hanem mint hálás elfogadók lépünk be a többi kereszténnyel való közösségi életbe.« (Mirjam nővér, a Sarutlan Kármelita Nővérek Szerzetesrend perjelnökeinek 2018. április 14-én Mátraverebély-Szentkúton megtartott szerzetesi zárandoklaton való „Mária, társunk az úton” című elmélkedésének részlete).

Mária példája arra mutatott rá, hogy amint Ő megőrizte szívében, amit hallott (Lk 2, 51), mi is őrizzük meg és legyünk hordozói az Örömhírnek hitelesen, mások számára is látható, megtapasztalható módon.

A lelkigyakorlat helyszínén, Petrekovich-Perjés András, valamint Horányi Ágnes lovagtestvéreink egy magyar zászlót adományoztak rendtársunknak Hodruszky Róbertnek, a Szent István Zárándoklat jelenlévő tagjának, ezzel elismerve a zárándoklaton 14 esztendeje tartó, a magyar nemzetért végzett munkájáért. A zászló annak az 1848 méteres zászlónak egy darabja, melyet idén márciusban az Andrássy úton feszítettek ki, az 1848-49-es forradalom és szabadságharc emlékére. A zászlóadományt Bálint atya, szentmise keretén belül, áldásban részesítette.

Banga Viktória CSR

A SZENT ISTVÁN LOVAGREND ERDÉLYI CSOPORTJÁNAK BESZÁMOLÓJA

Az Erdélyi Csoport 2018-ban végzett tevékenységét kronológiai sorrendben ismertetjük.

Február 11-én a betegek világnapja alkalmából imával egybekötött szentmisét mutattak be a rászorulóknak és a szenvedőknek Kolozsváron, a Szent Kamill Szociális Otthonban, amelyen rendi delegációk is részt vettek. Március 15-én a Kolozsvári Szent Mihály templomban ökumenikus szentmisén vettünk részt 12 órai kezdettel, majd a Szent

Kamill Szociális Otthonban Petőfi Sándor Szilágyi Erzsébet és Zrínyi Ilona szobrainak és plakettjeinek (Miholcsa József szobrászművész alkotásai) átadására került sor. Május 19-én Rendünk több tagja vett részt a pünkösdi zárandoklaton és búcsún, Csíksomlyón. Június 29-én Kisbácsban Szent Péter és Pál fejedelmek búcsús szentmiséjén is jelen voltunk rendi delegációval. Július 14-én részt vettünk a Szent Kamill búcsún, Gróf Széchenyi István és Mátyás király mellszobrainak, valamint Emese királynő és Szent

Imre herceg domborművének avatásán. Augusztus 20-án a Donáth negyedi templom búcsúünnepére került sor, mely alkalom Szent István király szobrainak avatásával zárult. Az eseményen Rendünk több tagja is jelen volt. November 16-án a hagyományos Szent Erzsébet napok kezdődtek, megáldottuk a II. Rákóczi Ferenc, gróf Batthyány Lajos, Bocskay István, Bethlen Gábor, Réka királynő, valamint Erzsébet királynő domborműveit és egy Egerből adományozott kopjafát. November 30-án Szent András ünnepén

Kisbácsban az Erdélyi Csoport megtartotta évi lelkigyakorlatos napját. Délelőtt Kovács Árpád atya, délután Majoros Tibor testvérünk vezette az elmélkedést. Lélekben megerősödve vettünk részt a szentmisén, majd szeretetvacsorával zártuk a napot. Csoportunk tagjai mindannyian igyekeznek a Rend előírásai szerint élni, segíteni a rászorulókon, kapcsolatot tartani és ápolni egymással, valamint elvégezni napi imáikat.

Müller Tamás István CSR
lovagparancsnok

*Christus vincit! Christus regnat!
Christus imperat!*

*Auxilium Christianorum,
ora pro nobis!*

A SZENT ISTVÁN LOVAGREND DÉLI IMÁDSÁGA

Uram segítsd meg, erősítsd meg, vedd meg a Lovagrendet, add meg a működés feltételeit lelkiükben, szellemiükben, anyagiukban egyaránt. Küldj jó hivatásokat és sokkal jobb vezetőket a rendbe.

Segíts Mindszenty József, Márton Áron, Gizella királyné és a többiek szentté avatásában. Segítsd meg Erdő Péter bíboros urat, a papjainkat és segíts meg bennünket is nyomorúságunkban, betegségeinkben, bajainkban, küszködéseinkben, igyekeztünkben.

Könyörgünk a halottainkért és az elődeinkért, a régiekért, a nemzetért, a Szent Koronáért, a családjainkért, a munkánkért, mi magunkért.

Könyörgünk mindazokért, akiken segíteni szeretnénk, közöttük beteg, küszködő rendtársainkért is.

Könyörgünk a székely nemzettel, az egész magyar nemzettel és a máltai testvérekkel együtt a nemzet és az ország megtéréséért, megújulásáért, egysége, épsége, teljessége helyreállításáért! Ámen.

IMA AZ ÖSSZETARTOZÁSÉRT

Mindenható Úristen! Légy jóakarónk és pártfogónk, forraszd eggyé szívünket, hogy ne ismerjünk sem határokat, sem távolságot, sem akadályt, sem bizonytalanságot, sem ellenségeskedést, sem gögört, sem félelmet az együtvé tartozás tudatában és akarásában.

Méltatlan de alázatos szolgálóként segíts meg bennünket igyekeztünkben, hogy építőkövei lehessünk Szent Egyháznak és a Hívek Közösségének.

Adj erőt, hogy mindenkor fáradhatatlanul vegyünk részt az újravangelizációban, segítve az elesetteket és minden rászoruló embertársunkat – bármilyenek legyenek is a körülmények.

Adj bölcsességet, hogy igényeljük egymás közelségét és a Cruciferi Sancti Regis szeretetközösségben élve egy test, egy lélek lehessünk a mi Urunkban, Jézus Krisztusban. Ámen.

A SZENT ISTVÁN LOVAGREND ÉSZAK-AMERIKAI CSOPORTJÁNAK BESZÁMOLÓJA

2018 igen aktív éve volt az Észak-Amerikai Csoportnak. A közös rendi programok gyarapodása mellett a rendtársak közötti kapcsolat is erősödik.

Tagjaink – átutazóban ugyan –, de gyakran felkeresték New York-i állomáshelyünket. (Ezek a találkozók kivételesen jelentős szerepet játszanak a kapcsolattartás szempontjából). Több diplomáciai rendezvényen is megjelentünk; jó kapcsolatot tartunk Magyarországgal

New York-i Főkonzulátusával. A kilátogató állami vezetőkkel, általános rendszerességgel találkozunk és kapunk tájékoztatást az anyaországi helyzetről. Idén a Magyar Állam több kulturális eseményén is részt vettünk, többek között a New York-i Operaházban tartott, teltházas Bánk Bán előadáson. Támogattuk a fiatal „Magyar Virtuózok” koncertjeit, akik a Carnegie Hall-ban és az operában is hatalmas sikerrel koncerteztek. Ezekben a rendezvényeken volt alkalomunk találkozni a magyar kulturális élet vezetőivel, illetve a világhírű operaénekesssel, Plácido Domingó-

val is, aki a fiatal virtuózok koncertjeinek védnöke is volt egyben. Táborosi János testvérünket idén taggá avatták: büszkén mondhatjuk, hogy személyével egy elhivatott, Istenfélő, becsületes ember került rendünkbe. Az Észak-Amerikai Csoport a kárpátaljai Ortutay Elemér Görögkatolikus Szakkollégium felsőoktatásban részt vevő három diákjának kollégiumi elhelyezését vállalta, amely felajánlást remélhetőleg a jövőben is tartani tudjuk.

Pákeh Imre CSR lovagparancsnok

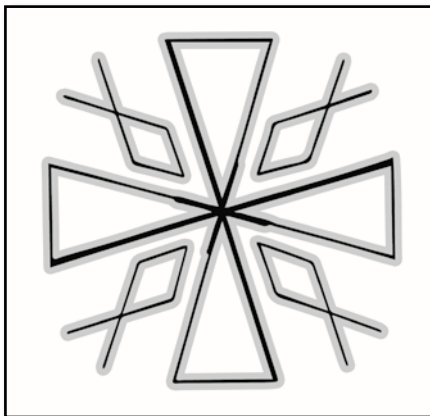
KÜLÖNÖS SZOLGÁLAT A HADIJELES ZÁSZLÓ ALATT

A felolvasóesteink történetét már korábbi, „Rímekbe Öltözött Lélek” című írásomban ismertettem, ezért most arra térnék ki, miért tartottuk különösen fontosnak, hogy a Hadijel mindenkor jelenlétében járjuk az országot, a lovagi költészet jelentőségét hangsúlyozó irodalmi műsorunkkal.

Ceremoniális Alapokmányunkban szerepel a Hadijel, mint a Lovagrend egyik jelképe, szimbóluma. Mivel mi a kezdetektől fogva verseinket és felolvasóesteinket egyfajta személyes ügynek, mondhatni „lelki-szellemi hadjáratnak” tekintettük, adta magát az az ötlet, hogy készítsük el a Hadijeles zászlót, amely alatt, jobban mondván, amelynek a jelenlétében tarthatjuk meg felolvasóesteinket.

Nagymesterünk támogatását élvezve, a zászló el is készült, igaz, akkor még roppant egyszerű, szinte már méltatlan módon, az éppen rendelkezésünkre álló eszközökkel: textilfilccel egy hajdan volt fehér lepedőre... Az elkészítési mód egyszerűsége ellenére az elkészült „zászlót” Lovagrendünk egyik papja első, nyilvános felolvasóestünk keretében, 2002. július 12-én, Pestszenterzsébeten megáldotta és megszentelte.

Az a tény, hogy nemcsak Stefaniták lehetünk, hanem felolvasóesteinket is ilyen módon és körülmények között tarthatjuk, számunkra egyfajta különleges szolgálatot jelent. Verseinkre mindig is

úgy tekintettünk, mint azokra a bizonyos talentumokra – mivel megítélésem szerint tehetségünket az Úrtól kaptuk –, amiket nem elásunk, hanem kamatoztatnunk kell; ezért is született meg a felolvasóestek (később pedig a Kapisztrán Szent János Országjárás) gondolata és tartunk mindig újabbakat időről időre. Azt azonban, hogy ezek alatt a felolvasóestek alatt milyen szolgálatot végzünk, vagyis hogyan sikerül kamatoztatnunk a ránk bízott értékeket, csak odaát tudhatjuk meg, ezért bízom benne, hogy az Úr elé állva majd erre is fény derül.

A felolvasóestekre készülve, illetve azok alatt, gyakran eszembe szokott jutni, hogy verseinket

nemcsak megírunk kellett, hanem napról napra az azokban foglaltak szerint kell élnünk, hogy majd a mi sírunk felett is elmondhassák, hogy: „*Krisztus bűi katonája! Állj be az égi seregbe!*” Fontos, hogy mindez ne csak pusztán kötelező formáság, hanem megtörtént valóság legyen...

Ezzel kapcsolatos érzéseimet talán Gárdonyi Géza Egri Csillagok című művéből tudnám jellemezni, amikor Dobó, az akkor hétéves Bornemissza Gergely oldalára köti a kardot: „*nemcsak a kardot kötötték öhozza, hanem őt is a kardhoz.*”

A fenti soroknak most különös aktualitást ad, hogy – azokból fakadóan – mindig is nagy szükségét éreztük annak, hogy egyszer méltó módon is elkészítsük Lovagrendünk számára a Hadijeles zászlót. 2015 végén, a Kapisztrán Szent János Országjárás keretében vázoltuk azokat a terveket, amelyek már a méltó Hadijeles zászló alapjait jelentették, és amelyeket NagyTanácsunk 2016-os ülésén elfogadott és jóváhagyott.

Szerény anyagi lehetőségeink miatt, idén csak a zászlót tudtuk elkészíttetni, így a még szükséges csúcspdísz és zászlórúd elkészítése átnyúlik a 2019-es esztendőre.

Terveink szerint az új Hadijeles zászló ünnepélyes megszentelése és megáldása idén jövő szeptemberben, az esedékes Nagykáptalankor megtartott ünnepi szentmise keretében fog megtörténni.

Varga Balázs Imre CSR

RENDI AVATÁS SZENT LÁSZLÓ KIRÁLY NAPJÁN

Június 27-én, Szent László ünnepnapján a szent II. János Pál pápa kápolnában két Rendtársunk, Orcsik Károly atya és Majoros Attila tettek tagi fogadalmat. A szentmisét Kiss Róbert atya, rendünk egyházi követője celebrálta.

RENDI AVATÁS BECKET SZENT TAMÁS NAPJÁN

December 29-én Szakály József atya és Karácsonyi Lóránd várományosi fogadalmat tett. Táborosi János Pál rendtársunk tagi, Orcsik Károly atya pedig lovagi fogadalmat tett. A szentmisével egybekötött avatási ceremóniát a Szent István-bazilika altemplomában Kiss Róbert atya, egyháziügyi követőnk vezegte.

KÉRJÜK, AJÁNLJA FEL ADÓJA 1%-ÁT CÍMTEPLOMUNK JAVÁRA!

A Bazilikáért Alapítvány a Szent István-bazilika műemlékvédelme, teljes felújítása és fenntartása céljából alakult 1991-ben, kiemelten közhasznú alapítvány, a SZJA 1% elfogadására megfelel.

Az alapítvány adószáma: 19660121-2-41

Számlaszám: 10102086-02229202-00000001

A Szent István-bazilika munkatársai nevében hálásan köszönjük a nagylelkű felajánlásokat.

Stefanita Krónika

A Szent István Lovagrend (Cruciferi Sancti Stephani Regis) lapja

ISSN 2060-9906

X. évfolyam, 1–2. szám. Alapítás éve: 2009. A kiadásért felel: Dr. Ferencz Csaba CSR, a Szent István Lovagrend Nagymestere. Szerkeszti és kiadja: Szent István Lovagrend. Honlap: <http://stefanitalovagrend.communio.hu> E-mail: szentistvanlovagrend@sziz.hu Felelős szerkesztő: Winkler Márton CSR. Nyomdai előkészítés: Bázsó Tamás. Nyomdai munkák: O Pont Bt. Ügyvezető: Győri Énok. A Szent István Lovagrend címe: H-1023 Budapest, Frankel Leó út 54. Telefon: +36-1-355-27-76. Bankszámlaszám: CIB Bank 10700347-69188639-51100005